

for og imod det foreliggende Forslag. Det var fra Begyndelsen af min Hensigt at gjøre opmærksom paa, at efter min Opfattelse maa der, hvor der er Ansvar, ogsaa være Magt, da jeg mener, at Ansvar og Magt hænge nøie sammen. Paalægger man altsaa Kommunen et Ansvar, maa man give den Magt enten før eller ialtsald samtidig med, at man paalægger den dette Ansvar; men det er ikke slet hverken ved tidligere Love eller ved det nærværende Lovforslag, og jeg maa derfor allerede af denne Grund være derimod. Afviser jeg mig i Staten, maa denne, hvis jeg udsættes for Molest, bære den Skade; der tilspies mig, hvis der i den Henseende ikke kan bevises nogen Skyld fra min Side, og afviser jeg mig i Kommunen med Hensyn til andre Goder, maa den erstatte mig det, hvis jeg lider noget Tab; men det er ikke det, som er sagt gjentagne Gange, jeg vil fremhæve. Men jeg vil derimod fremhæve et Punkt, som den ærede Forslagsstiller lagde betydelig Vægt paa og som jeg finder, at han har gjort Thingets Medlemmer i høi Grad Uret i at udtale. Den ærede Rigsdagsmand sagde i Anledning af en Yttring af den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Mørk) — hvad enten han misforstod ham eller ikke, skal jeg ikke inblade mig paa — der have vi det, der ligger bagved, det er, at den Skadelidte har fortjent det. En saadan Tanke forekommer det mig ikke rigtigt at udtale om Mænd, der stemme imod Lovudkastet, og ingenlunde rigtigt at udtale om Mænd, der sidde i Rigsdagen — og jeg vil udtale, at naar den ærede Forslagsstiller ikke utheligt har givet tilkjende, at han antog, at en Bevæggrund som den, jeg nu udtalte, kunde være Motiv til at stemme mod Loven, saa finder jeg det netop meget rigtigt, at man stemmer imod den, at man ikke givea efter, at man ikke af Frygt for, at man skulde blive anseet som den, der lader sig lede af slige Bevæggrunde, gaaer over til at stemme for Lovens videre Fremme. Det hænger paa det Nøieste sammen dermed, hvad den ærede Rigsdagsmand fort efter udtalte, som om det blot med en Skygge af Ord, med en Ankyndning havde været modsagt, at det er aldeles utilbørligt og strafbart at gjøre Noget som

det, han sigtede til, nemlig den stedfundne Tumult. Det er der Ingen, som benægter, men det er kun den Maade, hvorpaa Sagen er udført i den ærede Rigsdagsmands Lovforslag, som man har erklæret for mindre rigtigt, og naar man kun modsiger Maaden, hvorpaa en saadan Sag er gennemført, gaaer det ikke an at sige: Du vil ikke Sagen selv. — So, man kan godt ville Sagen selv af Hjertet, medens man kan finde den Ve, hvorpaa man vil sætte den igennem, for at være i høi Grad ubillig. Det er disse to Maader at argumentere paa, som jeg mener, at den ærede Rigsdagsmand har gjort Uret i her at bruge.

Mein: Hvis jeg havde faaet Ordet ved Begyndelsen af disse Forhandlinger, da jeg begjærede det, vilde jeg have udtalt, hvor ondt det gjorde mig, at den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) ikke havde fundet sig foranlediget til at følge den Tilbøielighed, som tydelig nok skinnede igennem hans første Ord i denne Sag her idag, nemlig Tilbøieligheden til at tage sit Forslag tilbage; jeg vilde have udtalt, hvor ondt dette gjorde mig, fordi jeg da maatte have følt mig opfordret til at ytre og begrunde min Mening om dette Lovarbejde, som er den, at det, saavel hvad Grundtanken som hvad Affattelsen og Udførelsen i Enkelthederne angaaer, er af den Bestaafenhed, at jeg vilde ansee det for at være høist mærkværdigt, om Folkethinget kunde bestemme sig til at lade det gaae endnu et Skridt videre. Nu, efter at der idag har fundet saamegen Diskussion Sted, efterat det fra flere Sider er blevet paavist, hvor usund Grundtanken er, og hvor aldeles mangelfuld Lovudkastets Affattelse er, skal jeg saameget mindre gaae ind paa Enkelthederne, som det forekommer mig, at der allerede er talt mere end nok om det foreliggende Lovudkast. Jeg skulde derfor have frasaldet Ordet, dersom ikke den meget ærede Forslagsstiller, da han sidste Gang talte, havde med en stærk og indtrængende Stemme udtalt, at hans Forslag netop var en Udprægning af Retfærdigheden, og at hvad det her alene gjaldt om, var netop Retfærdighed, hvori der kunde synes at ligge næsten en Forekastelse mod dem, som